Akbaba

Randevu

Sizde Genç ve Güzel olmak istiyorsanız
GOZEN KREMİ ni KULLANINIZ
Gündüz için Yağsız
Gece için Yağlı

Etibank, T. Ticaret ve İş Bankalarile Millî Reasürans Şti. nin kurduğu
Ankara Sigorta Şti
Hayatını, Malını Düşünenlerin sığınağıdır
İŞ MERKEZİNİN YENİ ADRESİ
Galata — Bankalar Cd- No. 80
ANKARA SİGORTA HANI
TELEFON :
Müdür : 42664
Santral : 47580
Telgraf :
Antas — İSTANBUL

Basıldığı yer:
ERGAN MATBAASI

Denizcilik Bankası
T.A.O.

DENİZYOLLARI
Gemilerile seyahat bir zevktir
Amerikaya:
Türk parasile muntazam seferler
Denizyolları
Sürat, Emnıyet, Konfor, demektir

Yazı işlerini fiilen idare eden :
AHMET KOÇER
Kiledfarer caddesi No. 8-10
Beledîye — İSTANBUL.
Telefon : 21811

Grafika

Sabahleyin mektebe gitmeden evvel..

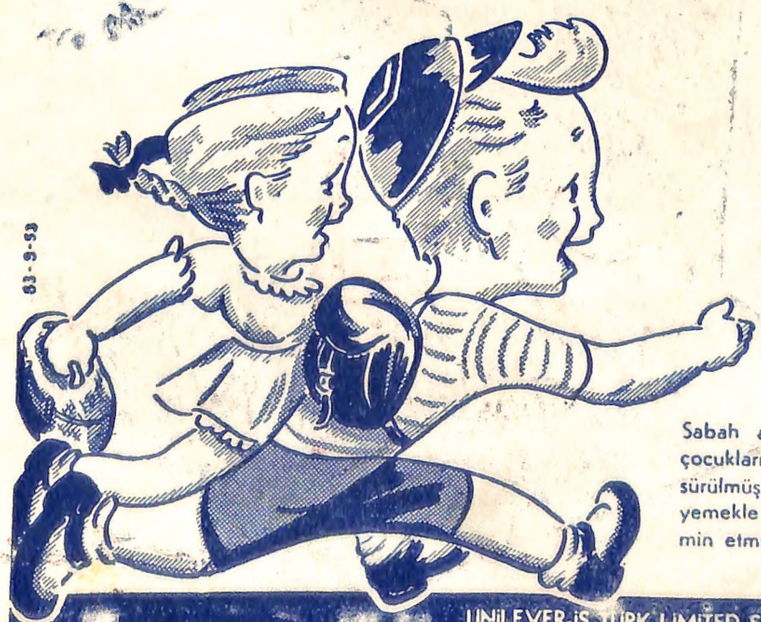

Derste olsun... oyunda olsun, çocuklarınız her an enerji sarfediyorlar.
Sabahleyin, mektebe gitmeden evvel kuvvetli bir kahvaltı etmeleri lâzımdır: süt veya çay ile bol SANA sürülmüş birkaç dilim ekmek onları fevkalâde besler.
Lezzetli, sâf, ve çocukların büyümeleri için elzem kaloriyi ve A, D vitaminlerini bol miktarda ihtiva eden, enerji kaynağı, SANA, onlara daima kuvvet verir.

Sabah akşam kahvaltılarında çocuklarınız ve siz bol SANA sürülmüş birkaç dilim ekmek yemekle ihtiyat enerjinizi temin etmiş olursunuz.

Sana
Kahvaltılık margarini.

83-3-53

UNİLEVER-İŞ TÜRK LİMİTED ŞİRKETİ, BAKIRKÖY-İSTANBUL

SAYI: 110 — CİLT: 5 — 22 NİSAN 1954 ★ PERŞEMBE GÜNLERİ ÇIKAR ★ SAHİBİ: YUSUF ZİYA ORTAÇ

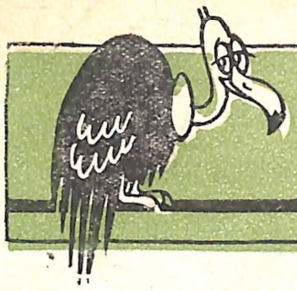

Akbaba

siyasî mizah gazetesi

Söz

Ankaralı bir okuyucum soruyor: «Hani tarafsız bir mizah gazetesi olacaktı Akbaba?.. Nerede kaldı verdiğiniz söz?»

Eveeeet... İşte böyle dikkatli okuyucular vardır. Üç yıl önce kaleminizin verdiği sözü unutmaz ve alacaklı öfkesiyle yakanıza yapışır:

— Cevap ver bakalım!..

Bazı zor duruma düşer insan: Cevap vermek, para vermekten de güç olur... Ama, hemen sevinerek söyliyeyim ki, benim Ankaralı alacaklımla helâllaşmamız güç olmıyacak.

Tarafsız kalem, kör politikacının elindeki parti değneği değildir. Yürüyeceği, onunla arayıp bulmaz. Kendi gözüyle arar, bulur, görür. İşte bizim tarafsızlığımız!

Bir parti düşününüz ki, baş mimarı Atatürk'ün resimlerini pullardan silmiştir, paralardan kazımıştır. Fakat seçim kavgasına dilinde onun ismi, göğsünde onun resmiyle giriyor.

Bir parti düşününüz ki, Çorum kongresinde - ağzını uçkur gibi çözen - bir yobaz: «Dört karı isteriz» dediği gün, tüyleri diken diken olmuş, inkılâp kahramanı kesilmiştir. Ama, seçimler yaklaşınca, Atatürk'e «Kızıl sultan» diyenlere göz süzerek el uzatır:

— Gelin, beraber çalışalım!..

İşte, bize göre, asıl bu erzast inkılâpçıları hicvetmek, hem mizahçılığın, hem tarafsızlığın tâ kendisidir!

Dün - eskisine rahmet okutan - Yeni Ulus'da Hüseyin Cahid'in bir baş yazısını gördüm: Türkiyenin, değil içeride, dışarıda bile beş paralık itibarı kalmamış!

O, bu satırları yazarken, Yugoslav devlet başkanı Ankara yolundaydı.

O, bu satırları yazarken, Pariste bir sokağın adı Ankara, bir sokağın adı İstanbul konuyordu!

O, bu satırları yazarken, yabancı basın bizim kalkınma destanımızı yazıyordu.

İşte, partizan diye, ucunda mürekkep sar'alı ağzı gibi köpüren böyle kalemlere derler.

Ben, C. H. P. den çekilip gazetemin başına geçerken, particiliğe ve mebusluğa paydos demiştim.

Söyler misiniz bana: İsmimi hangi menfaat topluluğunun içinde ve hangi aday listesinde gördünüz?

Yusuf Ziya ORTAÇ

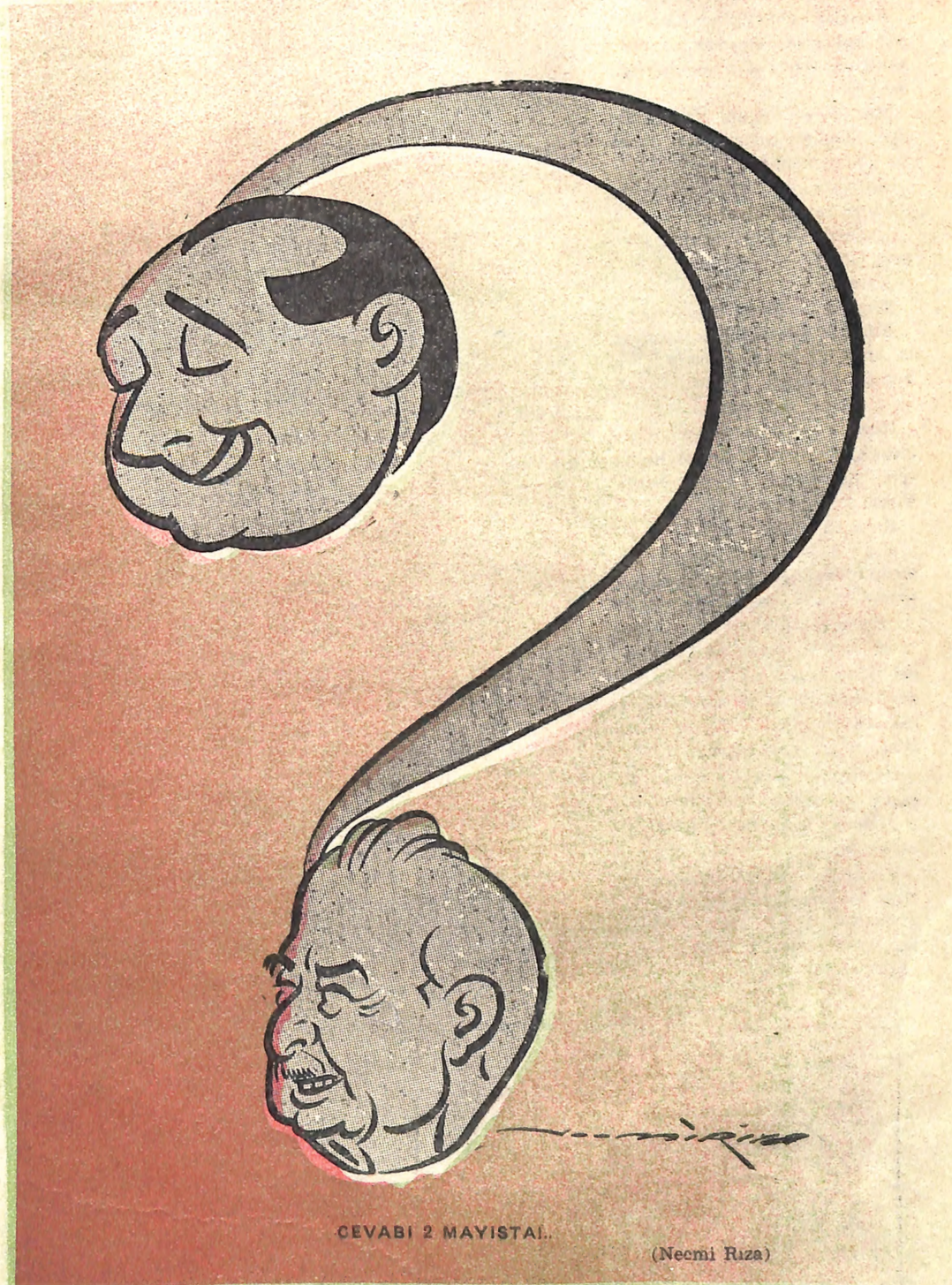

CEVABI 2 MAYISTA!..

(Necmi Rıza)

Propaganda!

Bir parti adayı, uzun nutuklarından birini çekiyor, seçim propagandası yapıyordu. Bir aralık etrafını saran dinleyicilere:

— ... Tekrar ediyorum. Beni seçerseniz, her şey, yirmi sene evvelki haline dönecektir.

Dedi.

Geride duran yaşlı bir bayanın sesi yükseldi:

— Evlâdım, ben de eski halime dönecek miyim?..

KARAGÖZ

Yazan: AKBABACI

— 51 inci faslın devamı —

Karagöz, dinleyiciler salonundan kalkarak dışarıda kendisini bekliyen Hacivad'ın yanına gi-rer.)

Hacivat — Canım, Karagözüm, demindenberi çağırıyorum da niye gelmiyorsun?

Karagöz — Anlayamadın mı, çaktırmıyayım, diye?

Hacivat — Neyi çaktırmayayım, diye?

Karagöz — Baklavayı!

Hacivat — Hangi baklavayı?

Karagöz — Bana bak, Hacivat, işi aptallığa vurup ta bana lololo etmeğe kalkma! Vallah, billah, sana yalnız yedirmem!

Hacivat — Neyi yalnız yedirmezsin, Karagöz? Neler söylüyorsun, hiç bir şey anlamıyorum! Yoksa...

Karagöz — Ey, yoksa?

Hacivat — **(Elini başına götürüp bunaklığı anlatmak isteyerek)** yoksa, başladı mı?

Karagöz — Ulan, o bahsi açma, hey heylerim hâlâ üstümde! Sana onun hesabını soracağım! Beni, bunadın diye aldatarak atlatamazsın! Yemin ettim, sana yalnız yedirtmem!

Hacivat — İnan olsun ki, Karagöz, ne demek istediğini anlamıyorum? Bana neyi yedirtmeyeceksin?

Karagöz — İşaret ettiğin bir tepsi baklavayı!

Hacivat — Ben sana öyle bir şey işaret etmedim! Başka şeyler işaret ettim!

Karagöz — Hacivat, uzun etme, soyumda dilsiz vardır, işaret dilinden anlamam! Üstelik Karakuş ta, karga gibi gelip başımıza konmasın, diye, atlatıncaya kadar neler çektim!

Hacivat — Karagözüm, yanılıyorsun! Karakuşu getirmediğine de fena etmişsin!

Karagöz — Peki, senin ellerini daire yaparak işaret ettiğin tepsi değil de neydi?

Hacivat — Toplanalım, dedim!

Karagöz — Peki, parmağını ağzına götürüp yalayarak, şapur şupur, yiyelim diye anlatmak istediğin neydi?

Hacivat — Konuşalım, demek istedim!

Karagöz — Konuşalım, diye, öyle mi işaret edilir, enayi!

Hacivat — Ya nasıl işaret edilir?

Karagöz — Parmağınla ağzını gösteriyorsun!

Hacivat — Ben de öyle yaptım ya!

Karagöz — Hadi, ona da peki, diyelim! Fakat ben sana, arka kapıdan zamkinos yapıp gelirim, deyince, niçin şaşmadın?

Hacivat — Sen bana öyle bir şey demedin ki!

Karagöz — Nasıl demedim! Şehadet parmağımı kıvırıp arkamı göstermedim mi?

Hacivat — Gösterdin ama, ben onu başka mânada anladım!

Karagöz — Nasıl anladın?

Hacivat — Belim ağrıyor, biraz sonra gelirim, mânasına anladım!

Karagöz — Tuu, Allah müstahakını versin! Evvelâ, sen işaret dilinden anlamıyorsun da neden benimle bu dille konuşmaya kalktın!

Hacivat — Ay, işaret dili diye bir şey mi vardır?

Karagöz — Ne zannettin ya, dilsizler birbirlerile nasıl konuşur? Her dil gibi onu da öğrenip anlamak lâzım!

Hacivat — Ne bileyim, Karagözüm, sen bana önce böyle bir şey söylemedin ki!

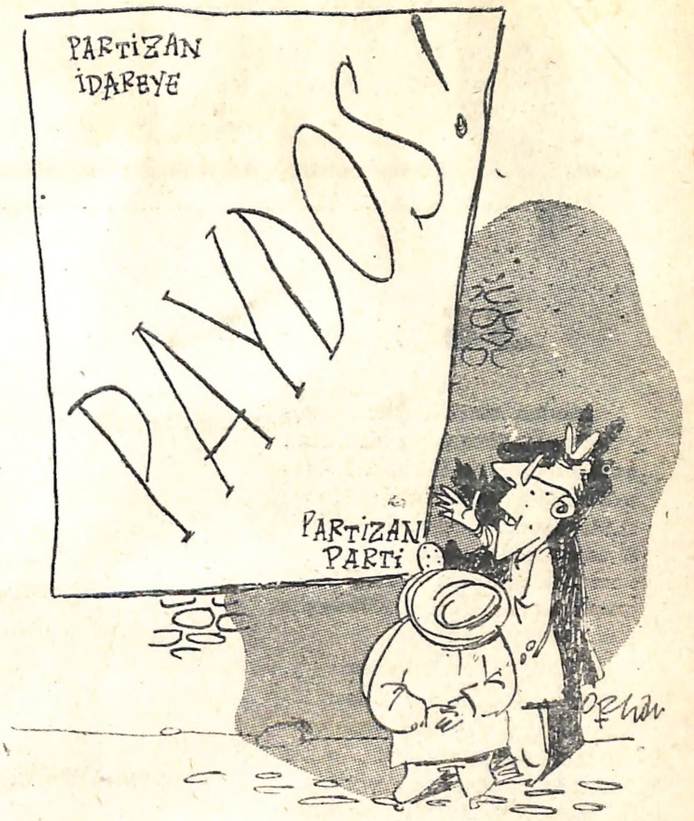

— Yeni bir oyun galiba?..
— Hayırır... Eski oyun!..

(Orhan Enez)

Karagöz — Neyse, senin yüzünden benim daha çok çekeceklerim var, demek.. Aşağıda toplanıp ne konuşacağız?

Hacivat — Mühim mesele!

Karagöz — Ya... Neye dair?

Hacivat — Meb'usluğa dair!

Karagöz — İşler yoluna giriyor mu?

Hacivat — Girdi bile!

Karagöz — Yaşa be, Hacivat, sevindim buna! Ne zaman oluyoruz?

Hacivat — Ne oluyoruz?

Karagöz — Ne olacağız, meb'us?

Hacivat — Bu, doğrudan doğruya meb'usluk için değil, ondan daha mühim!

Karagöz — Ondan daha mühimmi nedir, be?

Hacivat — Parti kuruyoruz... Eskiden bizi meb'us yapmıyacaklar mıydı?

Karagöz — Ey?

Hacivat — Şimdi biz, başkalarını meb'us yapacağız? Anladın mı?

Karagöz — Vay, vay, vay! Ben de ne kafa varmış yani? Arayıp tarayıp seni bulmuşum! Hacivat Senin türlü ayıbını, kusurunu bilirdim ama, bu derece enai olduğunu bilmezdim!

Hacivat — Neye Karagözüm?

Karagöz — Neye olacak, be sersem, biz iki garip kişiyiz. Kendi nafakamızı tedarikten âciziz.. Bunca yıldır bir baltaya sap olamadık. Sanki kendimiz iş bulmuşuz, karnımızı doyurmuşuz gi-

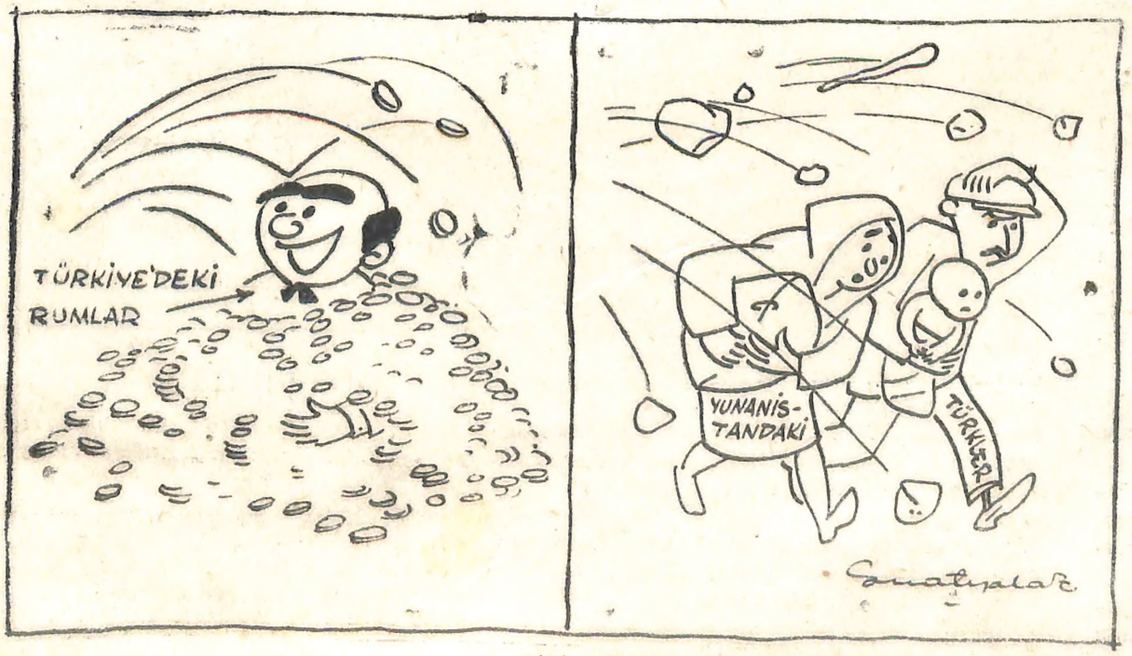

MİSİLLEME!..

(Suat Yalaz)

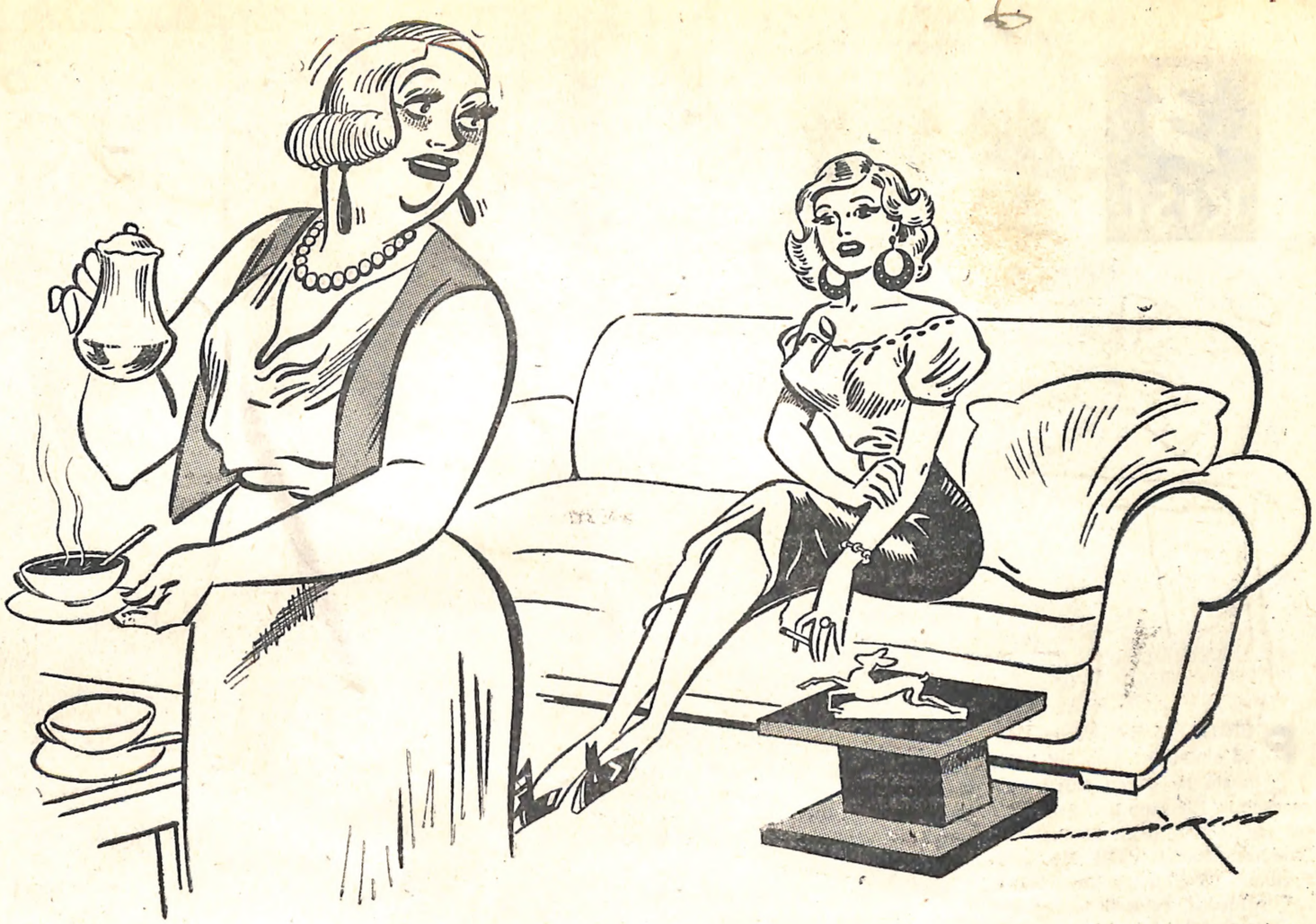

— Bizimkinin bir aydır romatizmaları tuttu, sabaha kadar «Ay, ay, ay» diye inliyor...
— Bizimki daha beter: Bir aydır particiliği tuttu, sabaha kadar: «oy, oy, oy» diye inliyor!..

(Necmi Rıza)

bi, bir de başkalarına nimet dağıtmağa kalkacağız, ha! Ne nimet, meb'usluk! Bir daha benim yanımda böyle hezeyanlar edersen, alimallah seni tepelerim!

Hacivat — Hezeyan değil, ciddi!

Karagöz — Sus, diyorum, sana! Evvelâ sen meğerse çoktan bunamışsın da benim haberim yokmuş! Vay, beyni sulanmış herif, vay! Demek beni buralara kadar sürüklemen hep bunaklığından? Tuu, Allah müstahakını versin! Şimdiye kadar nasıl farkına varmadım! O bankalar açmalar, o Amerikaya dolmuş yapmalar, hep senin bunaklığımın eserimiş! Kalkıp seninle Ankaraya kadar geldim. Meb'us olacağımıza inandım. Başıma türlü türlü işler geldi. Şimdi meb'us değil, daha büyük olacağız, biz meb'us yapacağız ha!

Vallah, billah, sana acımam, bunca yıllık arkadaşım, demem, tımarhaneye kapatır öyle giderim!

Hacivat — Müsaade et, Karagözüm!

Karagöz — Etmem, ulan şimdiye kadar ede ede bu hale geldim. Bir defa bunaklığı kabul et! Ondan sonra konuşalım!

Hacivat — Karagözüm, kabul ediyorum, ben bunadım!

Karagöz — Hah, şöyle!

Hacivat — Fakat sana şimdi, bir çok maruf, meşhur, akıllı insanların ismini sayarsam ona ne dersin? Onlara da bunu söyleyebilir misin?

Karagöz — Maruf, meşhur, akıllı insanlar kim oluyor?

Hacivat — Meselâ, Ömer Bilen?

Karagöz — Ömer Bilen dediğin kim?

Hacivat — Şimdiki Ankara milletvekili! Meşhur Ankara vaizi! Fransızca, arapçası su gibi! Fıkıhta, ilmi kelâmda, tefsirde yedi tûlâ sahibi olduğu gibi, siyasette de öyle! Hitabeti, kitabetinden üstün, zekâveti, dirayetinden âlâ! Buna ne dersin!

Karagözüm — Ne diyeceğim, hiç!

Hacivat — Peki, ya Hasan Fehmi Ustaoğluna ne dersin?

Karagöz — O da kim?

Hacivat — Samsun milletvekili, meşhur müderris! Arapçası, farsçası birbirinden üstün!

Karagöz — Dur, onun ismini işittim gibi! Ama, kavgalı, gürültülü işlerde adı geçti gibi geliyor. Softalık, filân mı, neydi?

Hacivat — Bizde öyle şeyler yok! Peki, ya profesör doktor Ethem Vassaf Akana ne dersin?

Karagöz — O da kim?

Hacivat — O da kimi var mı? Söyledim ya, ne olduğunu?

Karagöz — Yani, şimdiki vazifesi nedir, demek istedim!

Hacivat — Şimdiye kadar işi. İzmit meb'usluğu idi. Bundan sonra ne olacağını Allah bilir! Yalnız bu zatın bildiği dilleri saysam parmağın ağzında kalır!

Karagöz — Hangi dilleri biliyor?

Hacivat — Fransızca, almanca, ingilizce, rumca, hintçe, çince!

Karagöz — Türkçe de biliyor mu?

Hacivat — Hem de ne bilmesi! Yazdığı şiirleri okusan hayran kalırsın!

Karagöz — Ne doktoru?

Hacivat — Akıl hastalıkları doktoru!

Karagöz — Aman, Hacivat, bunu elden kaçırma, ikimizin de ona ihtiyacımız var, galiba!

Hacivat — Neden, Karagözüm?

Karagöz — Ulan, nüfus memuru muyuz? Demindenberi elâlemin ismini neye sayıp döküyoruz?

Hacivat — Bu kadar değil, daha var!

Karagöz — Olsun, bize ne?

Hacivat — İşte, bunlar, bunun gibi, ulan bir çok kişiler daha, aşağıda oturmuş kuracağımız yeni parti için dörtgözle bizi bekliyor!

Karagöz — Bize ne yapacaklar?

Hacivat — Kurulacak yeni partinin başına geçirecekler. Bizi, o partinin kurucusu yapacaklar!

Karagöz — Sonra?

Hacivat — Sonra, parti kurulunca meb'us listeleri tertip edeceğiz. Tabii, en iyi yerlerin başına kendimizi geçireceğiz. Seçimlere girip, kazanınca cümbür cemaat Meclise gireceğiz. Eğer, ekseriyeti kazanırsak, yalnız meb'usluk değil, Vekillik, Başvekillik...

Karagöz — Orada dur!

Hacivat — İşte, bu zatlar şimdi aşağıda bizi bekliyor! Kararını ver! Gidelim mi, gitmiyelim mi?

Karagöz — Ulan bunaklıkta, benim de senden pek kalır yerim yok, hadi, gidelim!

— Devamı gelecek sayıda —

AKBABACI

3 Kişi Arasında

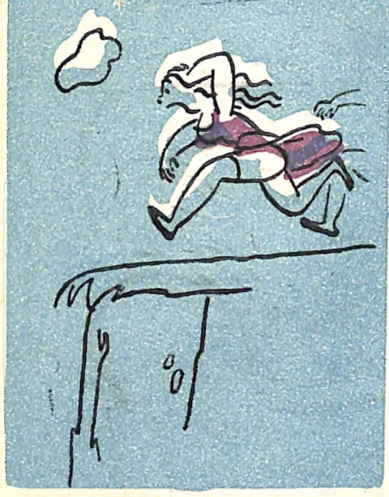

PERİHAN deli oluyordu. Daha olmamıştı ama, kıl kalmıştı. Neye deli oluyor diyeceksiniz. Bir genç kızı deli edecek şey ne olabilir ki? Sevdiği delikanlının ihaneti, değil mi? İşte Perihan'ı da çıldırtan buydu. Erdal, yakışıklı, sevimli bir çocuk tu doğrusu. E, böylesi bu zamanda az: yani hem yakışıklı, hem sevimli... Perihan elindeki kozu kaçırmak ister mi? Neyliyelim ki, Erdal, partoner gibi, genç kızları etrafına topluyordu. Evet, mıknatıs gibi değil de, paratoner gibi. Malûm ya, mıknatısa bir yapışan bir daha kurtulamaz. Paratonerse, alır ve yere serer.

Perihan'ı deli eden rekabet, Işın'ın rekabetiydi. Ah bu genç lerin yarım yamalak çapkınlıkları. Ne birine yarar, ne ötekine... Perihan hoş kızdı. Işın hoş değildi. Perihan zeki kızdı, Işın değildi. Öyleyken, nesine tamah edip de bu Erdal, Işın'a yüz veriyordu, anlaşılır şey değil... Bu hallerine bakıp, ileride politika mücadelelerine girişirse, herhalde başarı kazanacağına hükmetmek pek kolaydı. Lâkin Perihan'ı ilgilendiren, politika değil, Işın'ın politikasıydı.

Bir akşam Sabiha'larda toplanmışlardı yine. Herkesin sustuğu bir ânı kollayan Perihan, canını dişine takıp şöyle bir lâf attı ortaya:

— Erdal Bey, siz benimle nişanlanmak istiyormuşsunuz, öyle mi?

Bu karşıdan hücum delikanlıyı, herkes, şaşalıyacak zannetti. Lâkin o, umulmaz bir cüretle kızın sözünü tasdik etti:

— Evet Perihan Hanım. Siz de isterseniz şayet...

Perihan yine dikine gitti:

— Ben istemiyorum. Bana kalırsa Işın size daha münasip...

Erdal, bu hakaret karşısında kıpkırmızı kesildi. Sustu. Demek Perihan kendisini okadar seviyor du ha? Gözlerinde gizli bir sevinç yandı. İçinden: «Dur sen, dedi, «ben sana bir oyun oynıyayım da gör»... Sonra dışından:

— Öyleyse ben de hepinizin hu zurunda Işın'a bu teklifi yapıyorum. Kabul ederse onunla nişanlanmağa hazırım.

Vaziyet okadar umulmadık bir şekilde inkişaf etmiş ve aleniyete dökülmüştü, herkes öyle ummadığı sözler işitmişti ki, hazır bulunanlar kendilerini bir yerli film seyrediyoruz zannettiler. Bütün başlar Işın'a döndü. Onun erkek diye haraboldu ğunu, Erdal'a ayrıca zaaf duyduğunu içlerinde bilmiyen yoktu. Hınzır Erdal da bunu bildiği için, mahsus o tekli fi yapmıştı. Perihan sapsarıydı. Büyülenmiş gibi gözlerini Işın'a dikmiş, can kulağiyle, onun vere ceği cevabı bekliyordu. Işın bir an ona baktı. Kızın sarardığını görünce akl başına geldi. Müsteh zi bir gülüşle:

— Demek fikrimi almak inceliğini gösterdiniz, öyle mi Erdal? dedi. Ama maalesef ben de Perihan'dan geri kalmıyacağım. Onun reddettiğini benim kabul edeceğime nasıl ihtimal verdin şekerim?

Işın'ın bu sözleri ortada soğuk bir duş tesiri yarattı. (İhtimal siz bile: canım bu ne biçim mizahi hikâye diye düşünmüşsünüz dür şu anda, ama sonunu bekleyin).

Herkes susuyordu. Perihan'ın yüzüne bir pembelik yayılmıştı. Işın'a gözleriyle teşekkür ediyordu. Erdal'ın ağız açacak hali kal mamıştı. Sessizce yerinden kalktı. Pek ağır yaralanmışa benziyordu. Hiç kimseye bakmadan, hiçbirşey söylemeden taraçaya açılan kapıdan çıktı. Evin önündeki yol dan, aşağı inen derin uçurumun başına doğru ilerledi. O çıkar çık maz, arkasından kızlar, hemen dedikoduya başladılar. Kimi Perihan'la Işın'ı takdir ediyorlar, kimi de hareketlerini hatalı bulu yorlardı. Muallâ:

— Doğrusu Perihan, söze öyle başlamakla kendi yolunu kendin kapadın. Halbuki, Erdal'la nişanlanmağa canattığını hep bîliyoruz...

Sabiha ise:

— İyi ettin şekerim, diyordu, öyle kendine pek güvenmesin o da...

Onlar hararetle lâfa dalmışlarken birden dışarıdan bir çığlık duyuldu. Küçük Nesrin, taraçaya açılan kapıdan gözyaşları içinde top ağzından fırlamış gülle gibi daldı:

— Erdal ağabeyim... Erdal ağa beyim gitti... diye hıçkırıyordu. Elinde bir ceketle bir şapka vardı.

— Nerede buldun bunları? diye üstüne atıldılar:

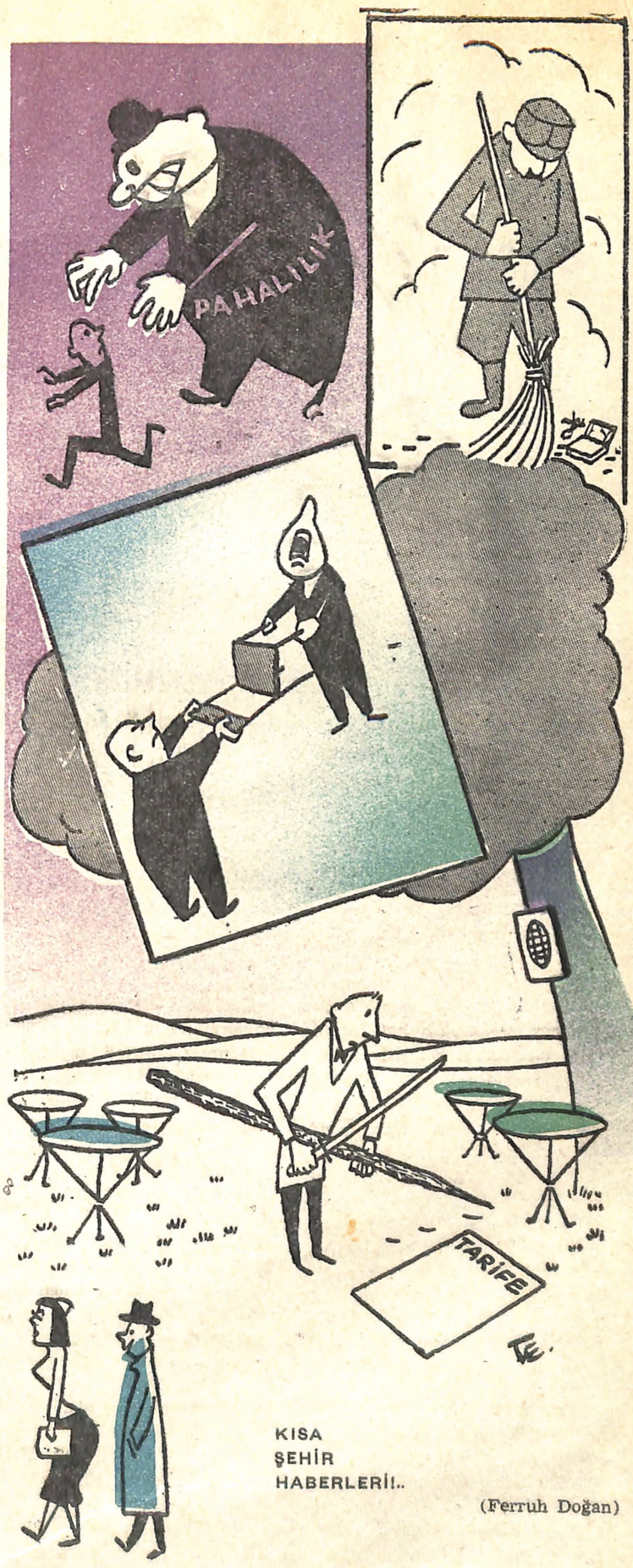

KISA ŞEHİR HABERLERİ..

(Ferruh Doğan)

DAHA DUR BAKALIM

Yeni evlenmişti Perihan. Arkadaşları bir gün ona gelmişlerdi. İçlerinden biri:

— Ayol, dedi, şöhretin dört bir tarafa yayıldı. Kocan seni görünce kendinden geçiyormuş âdeta...

Perihan şaştı:

— Neden ayol? Daha hiç bir şey istemedim ki alsın diye...

GEÇMİŞ OLA

Bir kokteyldeydiler. Hamfendiyi genç ve güzel bir kızla tanıştırdılar:

— Hakkı Kumbara'nın eşi hamfendi...

Genç kız sevindi:

— Ya? Müşerref oldum efendim. Ben de onun daktilosuyum...

Kumbara'nın karısı, zarif bir tebessümle düzeltti:

— Daktilosuydum demek istiyorsunuz galiba...

— Bu gece Leylânın düğününe gideceğiz... Acele et.. Boşanmadan yetişelim!..

(Necmi Rıza)

— Şu uçurumun başında...

Perihan acı bir çığlık koparıp taraçaya açılan kapıdan dışarı attı kendini. Ötekiler de arkasından koşuşmak istediler ama, istifini hiç bozmıyan Işın, bir işaretle onları durdurdu:

— Zahmet etmeyin canım! dedi, o şimdi Perihan'a ceza verme numarası yapıyor...

— Aaaa.. Neler saçmalıyorsun deli kız? dediler. Ama Işın istifini bozmadı:

— Neden saçmalıyacakmışım? dedi. Bilmiyor musunuz bu numarayı? Ayol, Erdal'a Reşat Nuri'nin hikâyelerini ben verdimdi okusun diye. Orada okumuş olmalı: kendini uçurumdan atmış gibi yapıp, Perihan'ın sevgisini ortaya vuracak... Hıh... Şaşayım kızın aklına...

Beş dakika sonra, sahiden, Perihan suratı asık, Erdal kahkahalarla gülerek, taraça kapısından içeri girdiler. Reşat Nuri'nin hikâyesi, bir defa daha tesirini göstermişti.

— Hikâyeci —

SEBEBİ VAR

Son zamanlarda rakıyı gözlerini kapıyarak içiyordu. Galip sordu:

— Ne o yahu? Neden gözlerini kapatıyorsun rakı içerken?

— Ne yapayım birader. Gözlerimi açsam, baktıkça ağzım sulanıyor. Halbuki bilirsin, ben rakıyı susuz severim...

BEKLE BİRAZ

Günahları çoktu. Hastalanmış, hastalığı da ağırlaşmıştı. Arkadaşına dert yandı:

— Sorma halimi, dedi, cehennem âzabı içindeyim...

Arkadaşı teselli etti:

— Acelen ne yahu, daha ölmedin ki...

KİMMİŞ?

Hizmetçi koşa koşa içeri girdi:

— Aman hanımcığım, dedi, kapıda bir adam var, para istiyor, vermezseniz kesecekmiş...

— Allah Allah, burası dağ başı mı? Kimi kesiyormuş?

Hizmetçi bön bön cevap verdi:

— Elektriği...

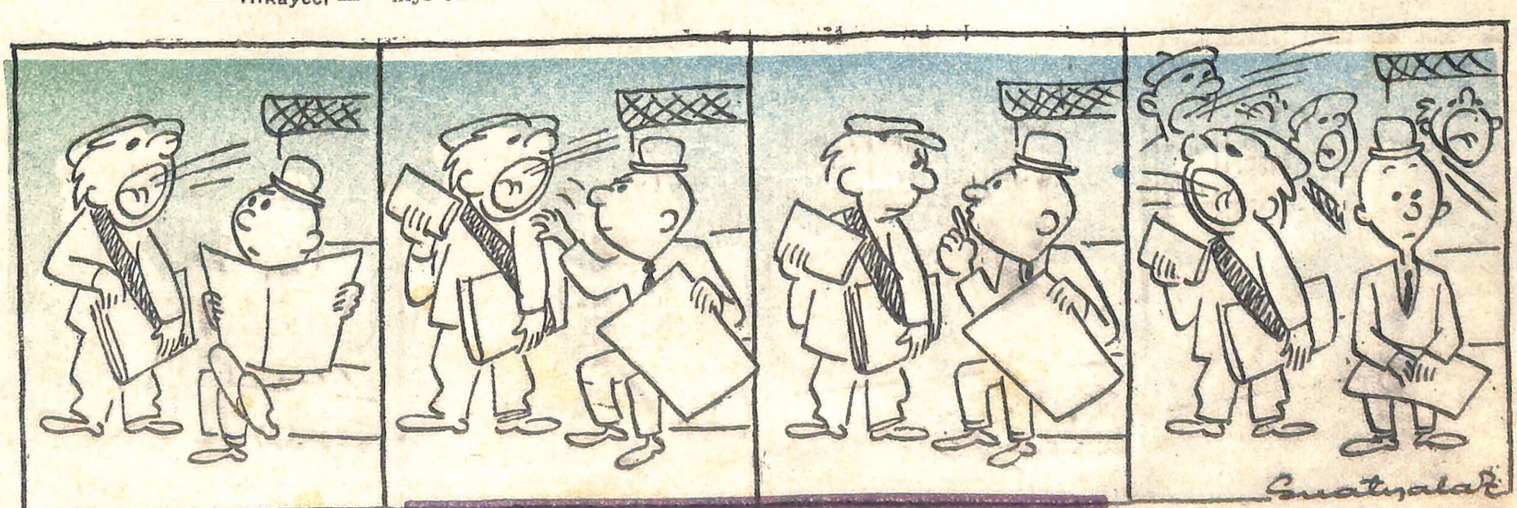

KADIKÖY VAPURU : II

(Suat Yalaz)

Seçimlerin yaklaşması münasebetile, bu hafta Akbaba'nın Seçim Bürosuna seçim şakşakçılığı için büyük bir kalabalık müracaat etmiştir. Müracaatların çokluğundan, şakşakçılık servisi şefimiz, müracaatçılara birer numara vermek mecburiyetinde kalmıştır. Numaralar arasında seçilen kur'ada, sıfır numara aday Sadık Aldoğan, tam numara Faik Ahmet Barutçu ile, numarasız adaylardan Adalet Cimcoz kazanmıştır. Şimdi kazananlardan başlıyoruz:

○

Şehrimizin tanınmış dedikodularından Bayan Adalet Cimcoz, nam diğer Parmaklı Fitnefücur, büromuza müracaat ederek, yeni kurduğu kokteyl parti ile, seçimlere katılmağa karar verdiğini, partisi ve kendisi için propaganda yapmamızı istemiştir. Şakşakçılık servisi şefi, kokteylparti kurucusu ve özel sekreteri Fitne Fücur Adalet Cimcozu'un, muhtemel dedikodularına konu olmamak ve suratını göstermemek için kendisile tül perde arkasından konuşmuştur.

Kokteylpartinin kurucuları arasında başta Adalet Cimcoz olmak üzere, Bayan Emel Gürler Safiye Aylâ, Kerime Nadir, Hamiyet Yüceses, Virginia Bruce İpar, Şükûfe Nihal, Benli Belkis, Matmazel Nana, Hamamcı Atiye, Muazzez Tahsin, Tezer Taşkıran, meşhur dansözlerimizden İnci Birol ve Süreyya Ağaoğlu Hanımlardan başka daha 4 bin kadar, maruf kadınımız vardır.

Bütün üyeleri, kurucu heyetine dahil ve hepsi de aday gösterilen kokteylpartinin, hiç olmazsa. İstanbulun bazı semtlerinden kazanmaması ihtimali pek kuvvetlidir.

KOKTEYLPARTİ İÇİN HAZIRLADIĞIMIZ PROPAGANDA

Kokteylparti için hazırladığımız, parti tüzüğü ve propaganda tüzüğü aşağıdadır:

1 — Kokteylparti, her ne pahasına olursa olsun, iktidarı elde edecektir. Bunda muvaffak olmak için, her türlü fedakârlığa katlanılacak, icap ederse, kadın parmağı kullanılacak, bu arada seçmenlere hanımgöbeği, kadınbudu, hanımparmağı ve Lokman Hekimin, ye, dediği saraylokması ziyafeti verilecektir.

2 — Propaganda nutku yerine, seçmenlerin önünde propaganda dansları yapılarak, bütün seçmenlerin seçim sandığımıza yalnız oy koymaları değil, yolumuza başlarını, uğrumuza canlarını koymaları temin edilecektir.

3 — Seçimi büyük, ezici bir çoğunlukla kazanarak, şimdiye kadar sürdüğümüz saltanat kâfi gelmediğinden, tarihte yeni bir kadınlar saltanatı kurulacak ve hükûmet, yalnız, kadınlardan teşkil olunacaktır. Dansöz Nana'yı, Dışişleri Bakanı yaparak, bütün düşmanlarımızı ayartmağa çalışacağız. Milli Savunmanın başına da Benli Belkis Hanımı oturtarak, dünya yüzünden savaşın kökünü kazıyacak, ebedî barışı kuracak, insanların serçeler gibi, yirmi dört saatte yüz yirmi dört defa sevişmelerini sağlıyacağız.

4 — Erkeklerin boyunduruğundan kurtulmak için, sömürgeci kocalara savaş bayrağını açacak ve gönlümüzün çektiği yere kaçacağız. İktidara geçtiğimiz ândan itibaren, ev işlerini eskiden olduğu gibi, yine erkekler yapacak, ilâveten doğurmak vazifesi de erkeklere bırakılacaktır. İcap ederse, bütün erkekler, bu işi görecek şekilde ameliyata tâbi tutulacaktır.

5 — Erkeklerin bir daha başlarını kaldıramamaları için, âsi kafaları ezilecek, bu iş için kadınlardan, zilli, maşalı, eli bayraklı ordular meydana getirilecektir. Ordunun başına büyük komutan Emel Gürler getirilecektir. Ayrıca harp sanayiine hız verilecek, maşa, süpürge, terlik fabrikaları kurulacaktır.

6 — Söz hürriyetini, kimse birbirinin yüzüne karşı söylememek şartiyle, (dedikodu) hürriyeti olarak son haddine çıkarılacaktır. Şubat ayı yirmi sekiz çektiği için, bu ayda kâfi derecede konuşamadığımızdan, şubat ve bütün ayların otuzbire çıkarılmasına, takvimlerin değiştirilmesine çalışılacaktır.

7 — Kadınların otuz yaşından sonra ihtiyarlamamaları için, otuzdan sonra, her on beş senede bir gün büyümemiz için icap eden makyaj tedbirleri alınacaktır.

8 — Erkeklerin dört kadın ve eşit hakka sahip olan kadınların da sekiz koca almaları temin edilecektir.

NOT:

Yerimizin darlığından, kırk gün kırk gece sürecek olan kokteylpartinin programının tamamını koyamadığımız için okuyucularımızdan özür dileriz.

FAİK AHMET BARUTÇU

Değerli adamlarımızdan Faik Ahmet Barutçu için, şakşakçılık servisimiz tarafından, seçmenlere okunmak üzere, aşağıdaki mâniler hazırlanmıştır:

Alaca çorapların
Ben verdum parasuni
Bana vermeyenun oy
Satarim anasuni

★

Gemi geliyor gemi
Tenuzi yara yara
Çemençemi çalarum
Vermesenuz de para

★

YAZISIZI..

(Tonguç)

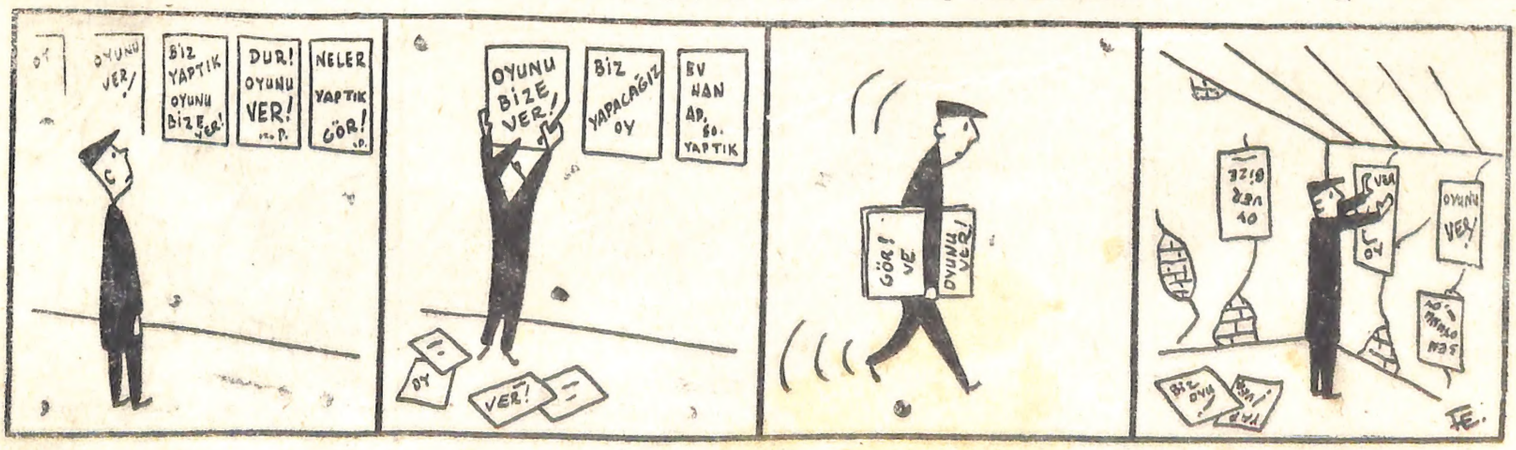

YAZISIZI

(Ferruh Doğan)

NE MÜNASEBET

Doktora gitmişti. Doktor, sinirlerinden rahatsız olan hastayı muayene ederken sordu:

— Arasıra bazı fena fikirler musallat olup sizi rahatsız eder mi?

Beriki oralı değildi:

— Ne münasebet doktor. Öyle düşünceler bilâkis, beni memnun eder!...

ŞÜPHELİ DURUM

Oturmuşlar, karılarını methediyorlardı birbirlerine. Evet, her koca, karısını çekiştirmez ya... Bazan da metheden çıkar. Biri:

— Benim karım o kadar tutumlu ki birader, diyordu, harçlık olarak verdiğim paraları bile biriktiriyor.

Arkadaşı şaştı:

— Peki, şüphelenmiyor musun?

HAKARET

— Bırak şu edepsizi, diyordu. Vallahi köpeğine yapmadığını yapıyor karısına...

— Allah, Allah, dediler; ne biliyorsun?

— Bilmiyecek ne var yahu? diye sordu, köpeğini yatağına sokmuyor ya...

Çalarım çemençemi
Sattum finduk bahçemi
Coz ettum, işmar ettum
Barutçuyu seç emi?

ALDOĞAN

Sadık Aldoğanın seçim propagandasını gelecek sayımızda bulacaksınız. Şakşakçılık büromuza müracaat eden Sadık Aldoğana:

— Yeni seçimden sonra iş başına kimin geleceğini tahmin ediyorsunuz?

Diye sorduk. Değerli aday, bize şu lakonik cevabı verdi:

«— Ben, harbi konuşurum. Eskisi kimdi..., yenisi kim olsun?.»

— Yarından itibaren vazifenizden «feragat» ettiğinizi bildiririm Ali bey!..

(Semih Balcıoğlu)

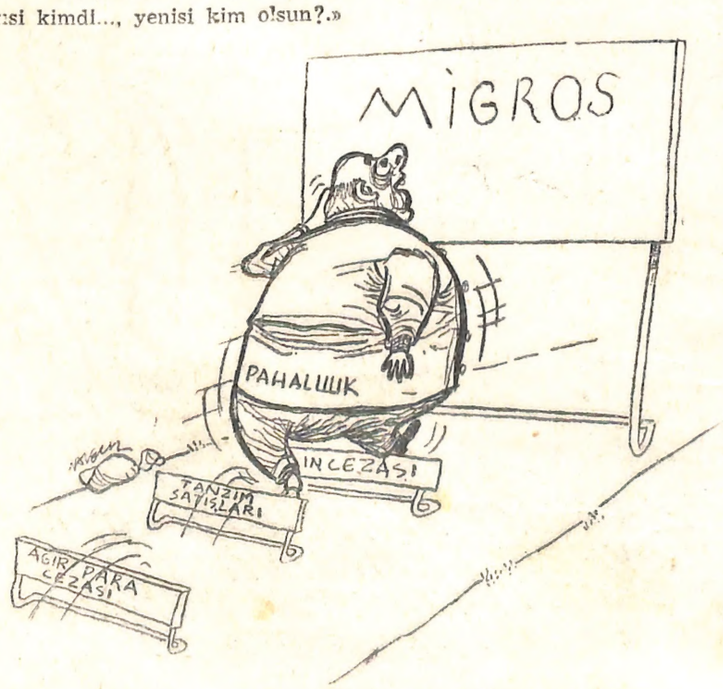

— Bu mâniadan atlayamıyacağım galiba?!..

(Yalçın)

Günün Fıkraları

ÜMİT DÜNYASI

Karısı, kocasının boynuna sarıldı:

— Ah sevgilim, dedi, geçen gün seni Beyoğlunda gördüm. O kadar umulmadık bir yerde karşılaştık ki, az kalsın boynuna sarılacaktım. Sonra bir de ne bakayım? Sen değilmişsin...

Adam heyecanla sordu:

— Bari adam kalantor muydu? Tarif et de ben de gidip boynuna sarılayım!

SAKIN...

Eve o kadar geç kalmıştı ki, karısını uyandırmadan girmesine imkân olmadığını hemen anladı. Ani bir karar ve cesaretle onu uyandırdı:

— Aman, dedi, geldiler mi?

— Kimler?

— Soyguncular...

— Ne münasebet?

— Ya, karıcığım, ellerinden zor kurtuldum. Gelirlerse sakın para filân vereyim deme!

SABIRLA KORUK

Baloda, genç ve güzel bir kadını gösterdiler:

— Babası milyonerdi. Öldü. Tek mirasçısı bu kız, Ama, yirmi beşine girmedikçe servete konamıyor... ...

Müzmin bekâr sevindi:

— Aman ne iyi, hemen talip olayım...

— Ol, ol ama, dediler, on beş sene kadar sabredebilecek misin?

HANE

Ayda beş yüz liraya bir apartıman kiralamıştı. Arkadaşları takıldılar:

— Eh, artık senin eve tam mânasiyle devlethane denir şimdi, ha?

Suavi Tedü içini çekti:

— Asıl bizim eve fakirhane denir birader, dedi. Ayda beş yüz lira kiraya verdikten sonra bize ne kalıyor ki...

– ŞU MELÂHATA BAK, KOCASI MEBUS OLUYOR DİYE BÜYÜK PARALI KUMAŞTAN ELBİSE YAPMIŞ !..
450
– BİZİM KASAP ADAYLIĞINI KOYDU..
– REY VERECEKMİSİNİZ ?
– ELBET... KAZANIRSA BÜTÜN MAH
ALACAĞINI HELÂL EDECEK !..

"1"
-SEÇİLMEDİĞİME ÜZÜLDÜNMÜ KARICIĞIM?
"2"
-HAYIR, BEN ÜZÜLMEDİM AMMA TERZİM ÇOK ÜZÜLDÜ!.
- OLAN BEŞYÜZ GAZETEYİ BEŞ DAKİKADA NASIL SATTIN?
-ADAY LİSTESİNİ YAZIYOR DİYE BAĞIRDIM MİLLET KAPIŞTI!!

EYE

duları

ALO.. ALO.. Burası Akbaba Radyosu!

— Allo... Allo!.. Burası, bildiğiniz yer. Esen yelden, tek telden, üç dalgadan ve her daldan yayınlarımıza başlıyoruz. Sayın dinleyiciler! Şimdi İstanbul Konservatuvarı meyhane musikisi icra heyetinin kadeh şıkırtısı ve parmak tıngırtısı refakatindeki vaveylâsını dinliyeceksiniz.

İlk dinliyeceğiniz, Nihat Erimin okuduğu, bestekâr Hacı Mahmut Ağanın pestenkerâni makamından bir şarkısıdır.

... dım, dım, dım... gıy, gıy, gıy... nanina nââââ...

Talihim olsaydı mebus olurdum,
Mebus olmak üzre çare bulurdum
Hem inadımdan mahsus olurdum
Talihim olsaydı mebus olurdum,

Şak, şak, şak... şakır, şakır, şakır...

— Sayın dinleyiciler!.. Şimdi de, eski mevlitçilerden Hafız Şem seddin efendinin okuduğu makamsız bir şarkı dinliyeceksiniz:

Bana şefin söylevini sundu Erim
dün gece,
Dinlemiştim uykusunda sayıklarken gizlice,
Anlaşılmaz, ne demiştir sözü sonsuz bilmece
Bana şefin söylevini sundu Erim
dün gece!..

Şak, şak, şak, şakır, şakır, şakır, şakır...

— Sayın dinleyiciler! Şimdi de saz heyetimiz kendilerini akort ediniye kadar başınızı dinleyin!..

★

— Sayın dinleyiciler! Şimdi de İsmet İnönü idaresindeki halk musikisi konserimize başlıyoruz. İlk dinliyeceğiniz «Aman da boyacı» türküsünün Ankara variantıdır. Söyleyen, İsmail Hakkı Baltacıoğlu:

Çarşıdan aldım pirinci, pirinci
Bizim parti adayları birinci
Aman da Baltacı Baltacı...
Boyuna da vurulayım Baltacı...
Baltacının boyu beş metre...
Ayağında çuhadan bir setre,
Aman da Baltacı Baltacı...
Kaleminden kan damlar Baltacı..

HÜRRİYETİ SEÇENLER

— Allo... Allo!.. Sayın dinleyiciler! Burası Akbaba radyosu... Şimdi haberler palavramızı sallamağa başlıyoruz:

Dün bir şoförle iki dolmuş yolcusu, akşam üzeri yanlışlıkla dolmuşa binen güzel bir kadını da yanlarına alarak, hürriyeti seçmiş lerdir. Hürriyeti seçen şoför, ve iki yolcu, aralarına sıkıştırdıkları tazevi, bağırta bağırta, son vitesle (Hürriveti Ebediye) tepesine götürmüşlerdir. Kadının feryadına yetişen pelislere, üç kahraman:

— Burası Hürriyeti ebediye tepesi, biz de hürriyeti seçtik, siz bize karışamazsınız, demişlerdir. Dannnn!..

EVLENECEK

— Allo... Allo... (Akbabanın Ankara muhabiri uçan balonla sal lıyor) — Dün, kendisiyle görüşen bir gazeteciye Kasım Gülek: «Seçimleri kazanır, iktidara gelirsek evleneceğim» demiştir.

Değerli politikacımızın bu beyanatını duyan genç kızlar, Kasım Gülek'in iktidara geleceğinden şüphe ettikleri için kendisine rey vermemek için sözbirliği etmişlerdir.

KAÇTI

— Bakırköy akıl hastahanesinden bildirilliyor: Dikkat!.. Vatan daşlar, dün hastahanemizden azı lı bir deli kaçmıştır. Seçim nutuklarını dinlerken, dikkatli dav ranmanızı ve tetikte durmanızı ehemmiyetle bildiririz.

YAZISIZ!..

(Semih Balcıoğlu)

TEKNİK TESİSLER

— Allo Allo!... Akbabanın bugün çenesi açıldı. Atmağa devam ediyor!

Memleketimizdeki teknik tesislerimizi gezmeğe gelen, Fransız teknisyenlerinden bir grup, Büyük Postahane önünde satılmakta olan leke sabunu ve fare kapanlarını hayretle tetkik ederlerken, yetişen yerli teknisyenlerimiz, bunların teknik değil, eğlencelik eser olduklarını zorlukla anlatabillmişlerdir.

Haberlerimiz çok şükür bitti, geniş nefes alın, sayın dinleyiciler! Dannnnnn!...

Murakıp — Fiatlarını tanzim et!.. .....

(Nehar)

Eski Türk Mizahından

Yumurtanın tazesi

ASIM bey, her sabah zevcesinin sıcak ve sadık kollarından çıkıp kendisini istasyona, oradan da İstanbula, işine atar, akşam üstü kaleminden kurtulunca hemen Fatih - Harbiye tramvayına sıçrayıp metresi, pek genç ve pek lâtif Şehper hanımın apartımanına düşer. son trene kadar orada türlü zevkler, türlü keyifler le vakit geçirerek evine ve çocuklarının yanına gece karanlığında girerdi.

Şehper ne kadar güzelse o kadar titiz ve haşin bir kadındı. Asım eline geçen paranın yarısından fazlasını onun için sarfederdi.

Bir gün, apartımanda iken, Şehper taze yumurta bulamadıklarından şikâyet etti. Doktor, sinirleri pek bozuk olduğu için günde lâekal altı tane taze yumurta yemesini tenbih etmişti. O civarda taze yumurta bulmak mümkün değildi. Hep bayat, bozuk bakkal yumurtaları vardı.

— Yumurtanın tazesi köylerde bulunurmuş... Sen Erenköyünden bana getiriversene...

Demiş ve lâtif, iştihaâver tebessümiyle:

— Beni seversen...

Diye ilâve eylemişti.

Sevmekse, evet, Asım onu hattâ delice seviyordu, fakat bu yumurta angaryası onun hiç hoşuna gitmedi. Arayacak, bulacak, taşıyacak, ve bahusus akşama kadar nerede saklıyacaktı... Fakat Şehper'i kızdırmaktan, darıltmaktan korktuğu için ses çıkaramadı, vadetti.

Öbür akşam apartımanın kapısını çalıyordu, yumurta işi ancak o vakit aklına geldi. Eyvah!.. Şimdi ne cevap verecekti ?

Şehper onu görür görmez sordu: «Yumurtaları getirdin mi?» ve boş geldiğini anlayınca:

— İşte muhabbetin birinci ispatı... diye üzüldü, kızdı, ağladı, sızladı, öyle ki, Asım genç kadının buna o kadar ehemmiyet verdiğini görerek öbür akşam mutlak unutmamamağa karar verdi.

Esasen aramağa hiç hacet yok tu ya... Evinde tavuklar her gün bir çok yumurtluyorlardı.

O gece sofrada karısına sordu:

— Günde sekiz on tane falan alıyoruz, onları ne yapıyorsunuz?

— Çocuklara yediriyorum, ben yiyorum, yemeklere kullanıyoruz...

Öbür sabah, evden çıkınca, Asım bahçeden geçti ve kimseye görünmiyerek kümesten altı tane yumurta aldı, cebine indirdi. Memnun, mes'ut, uzaklaştı.

Şehper yumurtaları görünce, o kadar sevindi ki, Necdet istediğinden fazla mükâfata nail oldu. İki gün bu veçhile yumurtalar köşkün kümesinden Nişantaşına göç ettiler. Üçüncü akşam, Asım eve gelince karısı esrarengiz bir tavırla karşıladı:

— Bizim bahçeye hırsız dadanmış ayol...

— Ne hırsızı?

— Yumurta hırsızı... Şimdiye kadar her gün sekiz on yumurta alıyorduk, üç gündür iki, üç yumurta ancak buluyoruz... Ne dersin?

Kurnaz Necdet kat'i bir tavırla:

— Hanım, hırsızın işi yok da yumurta mı çalacak... Hırsız olsa tek bir tavuk bırakmaz... Değil mi? Mutlaka tavuklar yumurtayı kestiler, ondan...

Diye temin etti, Zevcesi bu mantavala inandı mı? Bunu pek bilmem ama, şuna eminim ki öbür sabah Necdet kümese uğramağa cesaret edemedi.

Fakat o akşam yumurtasız geldiğini görünce Şehpercik köpürdü, kükredi, en nihayet:

— Bana bak herif, diye haykırdı... Yumurtasız gelirsen sana bir daha kapı açmam... Ömrün oldukça yüzümü göremezsin vallâhi!..

Ah yarabbim, nasıl edip de bu işe bir çare bulmalıydı?.

Asım bu fikirle meşgul, avdet ederken birdenbire meşhur Arşimed gibi zihninde bir ziya parladı, bakınız ne tedbir bulmuştu: Her gün eve giderken bakkaldan altı tane yumurta alacak, öbür sabah erkenden bunları kümesteki taze yumurtalarla değiştirecek hem buradaki, hem oradaki kadın ses çıkaramıyacaktı... Vakıa evdekilere bayat yumurtalar kalacaktı ama, Şehper şikâyet etmiyecek, onu buselerinden mahrum bırakmıyacaktı ya... Asıl lâzım olan buydu.

Bugün cuma idi, cuma günleri öğle yemeğine kadar evde oturur, sonra, kendini bir bahane ile İstanbula atar, Şehper'e koşardı. Erkenden kalktı, yumurtaları değiştirdi, geldi, odada oturdu. Şehper'in nasıl memnun olacağını düşünerek şimdiden sermest idi.

Öğle yemeğine doğru mutfaktan bir feryat koptu. Aşçı kadın avaz avaz haykırıyordu:

— A, üstüme iyilik sağlık... Kümesten aldığım yumurtalar, hep bozuk çıkıyor... Bu nasıl iş?

Karısı mutfağa koştu, yumurtaların üç tanesi iyice bozuktu!!... Hain bakkal, taze olduklarına yemin de **etmişti!!...**

Necdet, kadın kısmının yumurta gibi bir şeye nede bu kadar ehemmiyet verdiğine hayret ediyordu. Üç yumurta için şimdi de karısı kıyametler koparıyor: «Mutlak bunda bir oyun var... Elime geçirirsem!..» diye haykırıyordu.

Artık her sabah Necdet herkesten erken kalkarak ilk iş olmak üzere kümesten taze yumurtaları alıp bakkaldan tedarik ettiği bayatları onların yerlerine koyuyor, oradan istasyona koşuyordu.

Bir hafta sonra, bir akşam eve geldiği zaman, karısını bir tuhaf buldu. Hanım:

— Yazıklar olsun, dedi, sen benden gizli şeyler yapıyorsun ha!..

— Nasıl gizli şeyler? Deli mi oluyorsun?

Zevcesi: «Bu ne demek oluyor öyleyse! Diye ona bir yumurta gösterdi, bunun üstüne kalın bir kurşun kalemle «5 kuruş» yazılmıştı.

Haydi diyelim ki, ahır zaman tavukları bunlar, bozuk yumurta çıkarmağa başladı. Bu yazıya ne dersin? Acaba bunlar mektepte yazı yazmasını da mı öğreniyorlar?

Asım beyin dili tutuldu:

— Ben ne bileyim? Ben de senin gibi anlamıyorum, dedi.

— Anlamıyor musun? Ben pek alâ anlıyorum... Bunları mutlaka sen değiştiriyorsun... Hem İstanbuldaki elâ gözlülerine taşımak için... Bize hiç, hiç acımıyorsun. Evlâtlarına, karına...

Necdet işin böyle faciaya tahavvül ettiğini görünce, çok mütees sir oldu. Ne yapsın? Birdenbire sarsıldı. Arşimedin zekâsı ikinci defa imdadına yetişti :

— Bana bak, dedi, sana doğruyu söyliyeceğim.

Zevcesi hıçkırarak:

— Nasıl kesfettim, değil mi? Sen değiştiriyorsun?

Asım ciddi bir tavırla:

— Bana dinle, dedi. Tavuklar yumurtlamadıkları vakit senin çok mahzun olduğunu gördüm, Ne olursa olsun seni teselli etmek istedim. Bunun için bakkaldan yumurta alıp kümese bırakmayı düşündüm. Sen bunları tavuklar yumurtladı zannedip sevinesin diye... Anlıyorsun ya... Halbuki sen benim bu şefkatimi anlamıyorsun, şimdi beni itham ediyorsun..

Hanım bu sözleri işitince nihayetsiz bir sevinç ile tastı:

— Sahi mi bey?.. Sahi mi? Ah yarabbim, ne haksızlık etmişim... Sanki o karılar böyle yumurtayı ne yapacaklar, değil mi?. Ben daima böyle sersemlik ederim. Ah beni affet... Affettin mi? Söyle, ha, affettin mi?

Mehmet RAUF

ANKARA TRENİ :

— Treni kaçırdım, ikincisi ne zaman?..

— Dört sene sonra bayım!

(Ratip Tahir)

— Dostum, Türk köylüsünün acıklı durumu hakkında bir röpörtaj yapacağım, kendisini nerede bulabilirim?.. (Suat Yalaz)

FANTAZİ HİKÂYE:

Çeviren: VİR-GÜL

Çarın Gözü

ÇAR, kazada sağ gözünü kaybetmişti. Bununla itibarının da kaybolmasından korkuyordu. Öyle ya, dünyada çift gözlü, gözleri dört açılmış hükümdarlar varken onun tek gözüne kim girmek ister...

Gece - gündüz halinin fecaatını düşünen Çar, nihayet kararını verdi:

Çıkan gözünün yerine takma bir göz koyduracaktı.

Bunun üzerine etrafa haber saldı, sahici gözden ayırdedilemiyecek kadar ustalıkla cam göz yapan birini aratti.

Nihayet Bohemya'dan bir usta geldi:

— «Ben öyle bir güzel yaparım ki, takıp da aynanın karşısına geçtiniz mi, hangisi sahici, hangisi yalancı, kendiniz bile farkedemezsiniz» diyordu.

Sözünün ehli imiş. Dediğini yaptı. Çar'ın boş gözüne, cam bir göz taktı. Rengi, parlaklığı, her şeyi ötekinin öylesine tıpkısıydı ki, gören hakikaten ötekinden ayırd edemiyordu.

Fakat Çar.'ın kendine karşı olan güveni bir kere sarsılmıştı. Acaba bir gözünün takma olduğu sahiden farkedilmiyor muydu? Bundan iyice emin olmak istiyordu.

Bir ferman çıkardı, tellâllar bağırttı:

— «Kim ki hükümdarımızın bir gözünün ötekinden farklı olduğunu iddia ve ispat eder, kendisine on bin altın ihsan oluna!..»

Böyle bir iddiaya kimse yanaşamadı ve on bin altın hükümdarın hazinesinde kaldı.

Yıllar geçti. Çar'ın artık içi rahatlamış, eski neşesi yine yerine gelmiş, hattâ bir gözünün kâfi olduğunu kendisi bile unutmuştu.

★

Çar'ın hudutları içinde İvan Petkov adında biri vardı ki, o hiç mes'ud değildi. Torunu ağır hastaydı.

Hekim gelip bakmış: «Ender rastlanır bir hastalık» demişti.

— «Çaresi?»

— «Var. Fakat çok zor. Nadide otlardan bir ilâç yapılacak. Fakat bu nadide otlar pek pahalıdır. Keseler dolusu altın ister...»

İvan Petkov oğlunun kızı olan bu torununu pek severdi. Karar verdi: İstenen parayı bulacak, torununu kurtaracaktı.

Çar'a başvurdu, ayaklarına kapandı, derdini anlattı:

— «Dünyada ondan başka kimsem yok,» dedi. «Onun da benden başka kimsesi yok. Daha on iki yaşında. Çok da güzel, Yalvarırım size: torunumu kurtaracak ilâçlar için lâzım olan parayı bana ihsan edin...»

Çar, arkasına yaslanarak kahkahalarla güldü ve uşaklar gelip İvan Petkov'u yaka paça huzurdan çıkardılar.

İvan gitti, yine hekimi buldu:

— «Başka çaresi yok mu bunun?» dedi. «Daha ucuz bir ilâç yok mu?»

Hekim başını iki tarafa salladı:

— «Yok... Başka çaresi yok. Ya beş kese altın getirirsin, ilâcı yapar yollarım, torunun kurtulur, yahut da bir haftaya varmaz onu gömersin.»

İvan yine Çar'a başvurdu:

— «Gelip görseniz, torunumun haline siz de acırsınız» dedi.

Çar bu sefer kahkahayla gülmedi, öfkeyle yerinden fırladı ve adamcağızı tekmeyle kendisi kapı dışarı etti.

Fakat, o gün evden dönerken, aklına bir şey geldi ve pek hoşuna giderek kendi kendine güldü:

— «O İvan denen adam aptalın biri,» diyordu. «Şunu bulup getirtsem de biraz alay etsem. Tam alay edilecek adam... Benden merhamet dilenmeğe gelen adamda akıl ne arar!»

İvan'ı bulup getirdiler. Adamcağız, bu sefer sağlam hapise atılacağını düşünerek, ağlaya sızlaya geldi.

Çar, onu alaylı alaylı gülümseyerek karşıladı.

— «On bin altın kazanmak ister misin?»

— «Aman, efendimiz... Biliyorsunuz, paraya ne kadar ihtiyacım var!»

— «Peki, iki gözüm arasında bir fark görüp ispat edene on bin altın mükâfat vereceğimi ilân ettiğim zaman neredeydin?»

— «O zaman torunum hasta değildi, efendimiz, benim de o zaman on bin lira ile yapılabilecek hiç bir işim yoktu... Yani ihtiyacım yoktu!»

— «Şimdi var?»

— «Var, efendim.»

Çar, tahtına kuruldu:

— «İşte şimdi sana bu fırsatı veriyorum. Söyle bakayım... Ama bir bakışta söyliyeceksin: Gözlerimden hangisi takma? Bilirsen, on bin altın var, bilemezsen idam!»

İhtiyar, şöyle bir baktı ve hemen: «sağ gözünüz efendimiz!» dedi.

Çar, öfkesinden ayağa fırladı:

— «Nasıl bildin?» diye haykırdı.

İvan, gayet sâkin bir tavırla cevap verdi:

— «Bunu bilmiyecek ne var, efendimiz! Sağ gözünüz, insana sol gözünüzden daha merhametle bakıyor!..»

DÜNYA KARİKATÜRLERİ

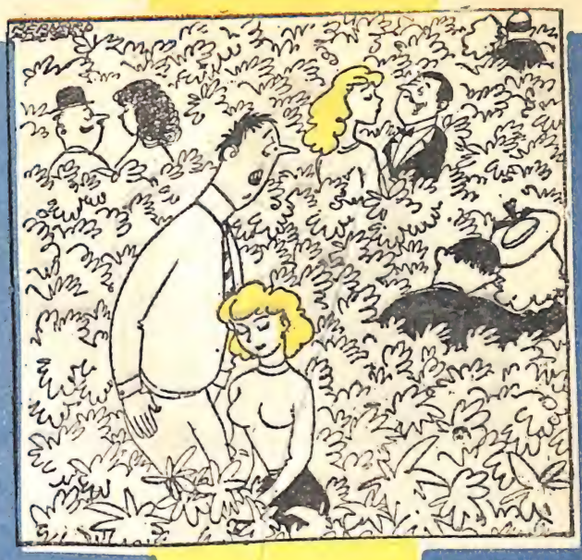

— Heeey!.. Biraz sessiz olun be!..
— Fransız —

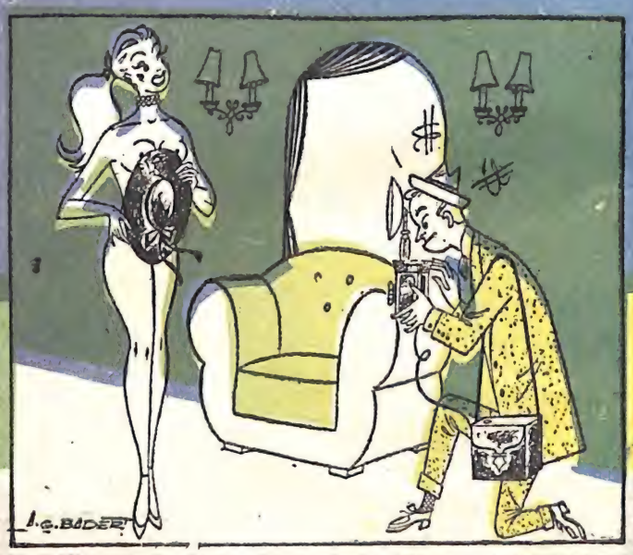

Fotoğrafçı — Şapkanızı ya biraz aşağı, ya biraz yukarı!..
— Fransız —

— Görüyor musun?.. Bizimki ilâcı içtikten sonra ne kadar genç leştil..
— İtalyan —

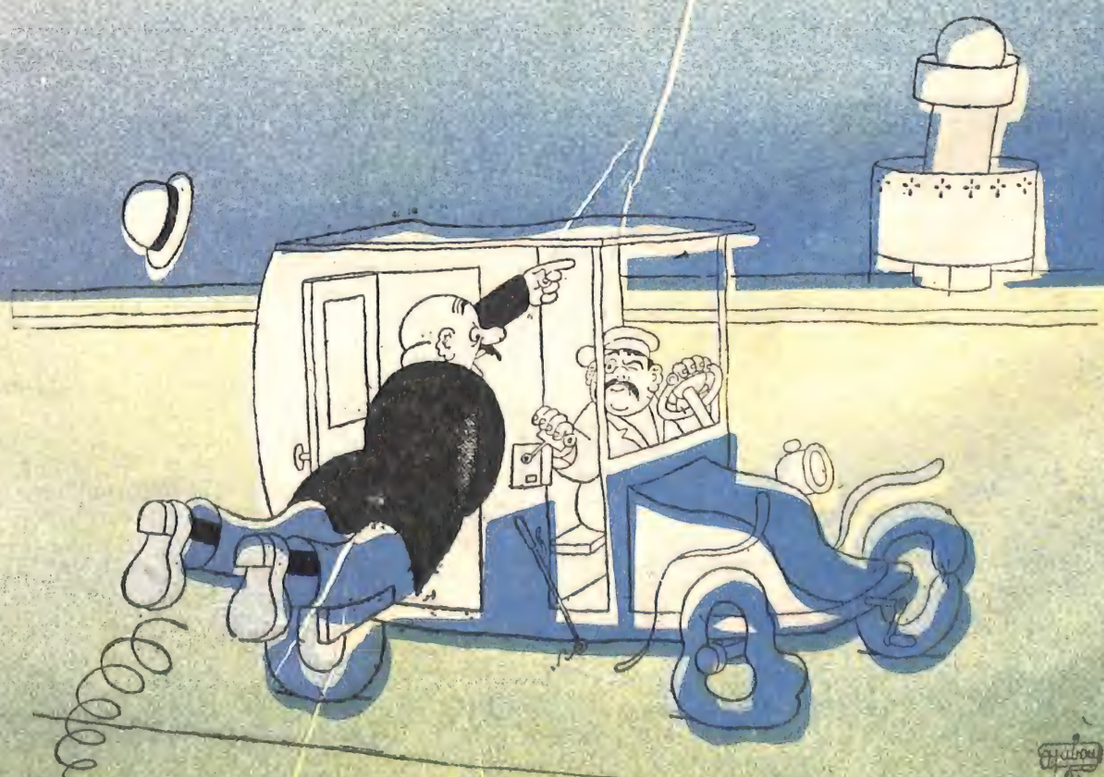

— Çabuk, şuraya yetiştir!..
— Fransız —

Akbabanın Romanı: 9

Jigolo TEVFİK

Yazan: A. ERTEGÜL — Resimleyen: Suat YALAZ

— Çok rica ederim, sus. Zaten canım acıyor. Bir de senin azarlarını dinleyecek halim yok.

★

Tevfik yatağında, yüzü gözü sarılı yatıyordu. Zihni karmakarışıktı. Bir akşam evvelki hâdiseler hiç gözünün önünden kaybolmuyordu. Yani on sene düşünse Suna'yı öyle âdi bir erkekle beraber göreceğini aklına getirmezdi. Ne kadar da masumdu çehresi... Tam Semiha'ya telefon edip, özür dileyeceği bir sırada telefonun zili acı acı kulaklarında öttü. Suna'nın sesi, ahizede Suna'nın sesi çınladı:

— Merhaba sen misin?..

— Evet. Beni aramak nereden aklına esti?.. Gene mi başımı ağrıtmak niyetindesin?..

Kız, tatlı tatlı güldü.

— Ya, gene benim. Dün gece için çok özür dilerim.

— Fakat aksine, benden nefret ettiğini zannediyordum. O delikanlı sevgilin değil miydi?..

— Hay Allah kahretsin... Ne münasebet... Sadece bir arkadaşın arkadaşı. Hem birşey daha söyliyeyim mi?.. Herifi dövdüğün çok iyi oldu. Kaba bir adam. Ömrümde böylesini görmemiştim.

— Bari sıhhati yerinde mi?.

— Eh, şöyle böyle... Burnu kırılmış.

— Beni bunun için mi aradın?..

— Hayır, seni görmek istiyorum. Daha yakından tanımalıyız birbirimizi...

— Ben de seni tanımak istiyordum, fakat ne ismini ne de adresini biliyorum... Sen telefonumu nereden öğrendin?..

— Ondan kolay ne var?. Gazinodaki garsona sordum..

Kız, susmuştu. Tevfik, onun mevcudiyetini hissetmekten tuhaf bir memnunluk duyarak bekledi.

Suna tekrar konuştu:

— Bugün benimle yürüyüşe çıkacaksın değil mi?..

— Evet nerede buluşalım?

— Taksim kapalı durakta saat dörtte emi?.

— Olur.

— Şimdilik eyvallah. Dörtte unutma sakın.

— Hayır, unutmam.

Tevfik, odasının kapısını açtığı zaman kapıcıyla burun buruna geldi.

— Beyin, aşağıda bir polis var, sizi görmek istiyor.

— Ne yapacakmış beni?.. Fakat Tevfik, polisin niçin onu aradığını pekâlâ biliyordu. Kaçakçılık meselesinden dolayı

Kapıcı, lâkayt bir tavırla omuzunu silkti:

— Benim evde olduğumu biliyor mu?

— Evet.

— Peki, ne istediği hakkında hiç bir şey çıtlatmadı mı?

— Hayır. Zaten ben de sormadım.

— İyi ya, söyle birazdan geliyorum.

Tevfik, içinden «adam sen de» dedi, «battı balık yan gider... Elbet kurtulmak için bir çare buluruz...» Fakat Sunayla buluşmasına bir saat kala mı onu tevkif etmek akıllarına gelmişti?.. İşte meselenin asıl fena tarafı da buydu... Suna'ya karşı içinde bambaşka bir his uyanmıştı. Onu görmek arzusu, her saniye biraz daha artıyor, senelerdenberi beklediği sevgiliye tam kavuşacağı sırada kaybetmekten korkuyordu. Hay aksi şeytan hay... Sanki kaçakçılık yapacak ne vardı?. Karılardan aldığı paralar neyine yetmiyordu?.. Bukadar parayı alıp mezara mı götürecekti yani... Kafasını şimdi yerden yere vurası geliyordu.

Ağır ağır merdivenlerden inmeye başladı. Her geçen saniye onun için ehemmiyetliydi.

— Sizi bu saatte rahatsız ettiğim için özür dilerim. Fakat malûm ya, emir kuluyuz... Komiser, karakola kadar teşrifinizi rica ediyor. Bir mesele hakkında konuşacakmış.

Tevfik, içinden bir küfür savurdu, mübarekler hep de böyle insanı kibarca vurmaya çalışırlardı. Hani polis kaba kaba muamele edip, kolundan çekip götürse, Tevfik o kadar sinirlenmiyecekti. Onu asıl zıvanadan çıkaran şey, bu sahte nezaketti. Bereket ki, karakol yakındı. Yoksa alimallah merak ve sıkıntıdan çıldıracaktı Tevfik...

Komiser, büyük bir masanın başında oturuyordu. Sinirli olduğu, her halinden belliydi. Daha polisle beraber içeri girer girmez gözden bir şey çıkararak Tevfiğe uzattı:

— Bu sizin mi?..

Aman yarabbi!.. Komiser, Tevfiğin pasaportunu elinde tutuyordu. O anda karakol döndü döndü birden Tevfiğin başına yıkılıverdi. Genç adam gözlerine inanamıyordu. Artık hesabı tamam demekti. Suna'ya, Semiha'ya, Lâmia'ya, bütün kadınlara elveda etmesi lâzımdı.

— Evet, şey yani benim. Fakat siz nerede buldunuz?..

— Peki siz pasaportu kaybettiğinizin farkında değil misiniz?

— Hayır... Cebimde olmadığını bilmediğim şeyi kaybettiğimi nasıl farkedebilirim?..

— En son ne zaman gördünüz?..

— Yeşilköy hava alanında..

Ne demek istiyordu bu adam? Onunla düpedüz alay mı ediyordu. Tevfik, ısrarla sordu:

—Pasaport sizin elinize nasıl geçti?.. Bunu lütfen açıklar mısınız?..

— Çok garip bir şekilde, beyefendi... Çok garip... Yani insanın gayri ihtiyarî tesadüflere inanası geliyor.

— Evet?..

— Herhalde pasaportu kaybettiniz... Normal olarak, aklı başında bir kimsenin pasaportu bulup bize vermesi gerekirdi. Maalesef hâdisenin ikinci kısmında işler karışıyor.

— Yaa?.. Ne oldu?..

— Doğrusu, inanılmaz bir hâdise... Bu pasaport bizim elimize nasıl geçti biliyor musunuz? Bu sabah şüpheli bir şahıs yakaladık. Eroin kaçakçılığı yapıyor. Aklısıra memleketten uzaklaşıp, kazandığı paraları orada yiyecekmiş. Tayyareye binmek üzereyken yetiştik. Elinde de sizin pasaportunuz vardı. Evvelâ sattığınızı zannettik ama, bu vaziyette, suçunuz olmadığı anlaşılıyor. Bir daha sefere pasaportunuza sahip olun.

— Teşekkür ederim.

Tevfik, yerinden kalktı. Birden insanlara ve hayata karşı sonsuz bir sevgi uyanmıştı içinde... Her şey güzeldi. Hatta şu karanlık karakol odası ve asık suratlı komiser bile...

Kapıdan çıkarken, saatine baktı. Çok geç kalmıştı. Aklı başında hiç bir kız, yeni tanıdığı bir erkeği yarım saat durakta beklemezdi. Fakat bir defa randevu yerine kadar gitmekten bir şey çıkmazdı. Mamafih evvelâ parkta biraz hava almak fena olmıyacaktı.

Dalgın dalgın yürüyordu. Hava güzel olduğundan park neşeli insanlarla doluydu. Hele çocuklar, ne şen, ne mesuttular... Tevfik, kalabalık bir çocuk grubunun yanına yaklaşıp onları seyre daldı. Bir taraftan da kendi çocukluğunu düşünüyordu.

— Sen çocukları sever misin?

Başını, sesin geldiği tarafa çevirdi. Suna gülümseyerek ona bakıyordu.

(Arkası var)

Dünya Mizahından

Anahtar

BİL Harding, Cabaret'de arkadaşı Tom Whiling'e tesadüf etti.

—Vay Tom? dedi, nerelerdeydin?

— Seyahatteydim. Cenupta.
— Döndün ya artık?
— Döndüm.
— Amanda nekadar sevinecek bilsen, seni görünce.
— Amanda mı? O da kim?

— Karım, Amanda Harding.
— Vay canına. Demek evlendin ha?

— Evet.
— Şerefine öyleyse.
— Şerefine, kardeş.

Tom'la Bil, içmeğe başladılar. Bu arada konuşuyorlardı:

— Kim bu Amanda?
— Karım dedik ya...

— Nerede buldun?
— «Haiti» de dansöz.

Ve yine içmeğe devam ettiler. Bil:

— Eve gidince görürsün! dedi.

İçmeğe devam ettiler. Tom:

— Ne zaman gideceğiz? diye sordu:

— Daha erken. Apartımanın tek anahtarı var. o da Amanda'da. Ben hep o işini bitirip eve gittikten sonra dönerim.

— Pekâlâ...

İçmeğe devam ettiler. Vakit gece yarısına geldi. Tom:

— E, daha gitmiycek miyiz be? diye sordu. Bil'in adam akıllı dili dolaşıyordu:

— İstersen gidelim! dedi. saat kaç?

— Onbir buçuk.

— Eh, Amanda dönmüş olmalı.

Kalktılar. Birbirlerine dayanarak ancak ayakta durabiliyorlardı.

— Nerede oturuyorsun? diye sordu, Tom.

Bu sual, Bil'i fena halde düşündürdü. Nihayet güçlükle:

— Bu yakınlarda bir yerde olacak ama... diyebildi. Tom'un daha aklı başındaydı biraz.

— White Square'da mı?
— Hayır.
— Black Square'da mı ?
— Hayır.
— Green Square'da mı?
— Hayır.
— Red Square'da mı?
— Galiba.
— Onuncu cadde de mi?
— Hayır.

— Yirminci cadde de mi?
— Hayır.
— Otuzuncu caddede mi?
— Hayır.

— Kırkıncı caddede mi?
— Galiba.

Sahiden yakındı evleri. Lâkin Bil, hangi binada oturduklarını kestiremiyecek kadar kendinden geçmiş durumdaydı. Tom sordu:

— Bina numarası kaç?
— Hatırlamıyorum.
— Bir mi?
— Hayır.

— İki?

— Hayır...

«55» te, Bil bermutad: «Galiba» dedi. Binaya girdiler. O saatten sonra asansör işlerdi ama, aksilik, o akşam bozulacağı tutmuştu. Tom sordu:

— Kaçıncı kattasın?

— Bilmem...

Ve sayma, yeniden başladı. Sıra «33» e gelince Bil yine bir: «Galiba» koyuverdi. Çıkmağa başladılar. Tom çoktan Bil'in ecdadını sıralamağa başlamıştı ama, ne yapsın? Arada arkadaşlık var... Nihayet 33. kata vardılar. Bir basamağa oturdular. Bil:

— Gördün mü işi? Dedi. Amanda gelmemiş. Gelse koridorun ampulü yanardı... Çaresiz bekliyecegiz...

O, sersem sersem bunları söylerken, güzel bir sarışın, dipdiri adımlarla yanlarından geçip üst kata tırmanmağa başladı. Tom:

— Bil, dedi, sen burada bekleyedur. Şu karıda iş var, ben şimdi inerim...

Ve fırladı. Kadın, üst kattaki dairenin kapısını açmağa çalışıyordu. Tom sevimli bir tebessümle:

— Verin anahtarı bana, dedi, kilit öyle açılmaz, böyle açılır...

Ve kadının arkasından daldı. Ertesi sabah, kadına veda ederken sordu:

— Fena değilsin. Adın ne kuzum?

Kadın tatlı tatlı güldü:

— Çabuk ol sen şimdi. Nerdeyse benim sersem gelir. Kimbilir yine hangi kapı dibinde sızmıştır, seni görmesin.

— Kim?

— Kocam, Çok sarhoş olduğu zaman kapıyı şaşırır da...

Tom müphem bir endişeyle yine sordu:

— Adın ne kuzum?

— Pek mi lâzım söyliyeyim, Amanda... Amanda Harding...

— William Wilmore —

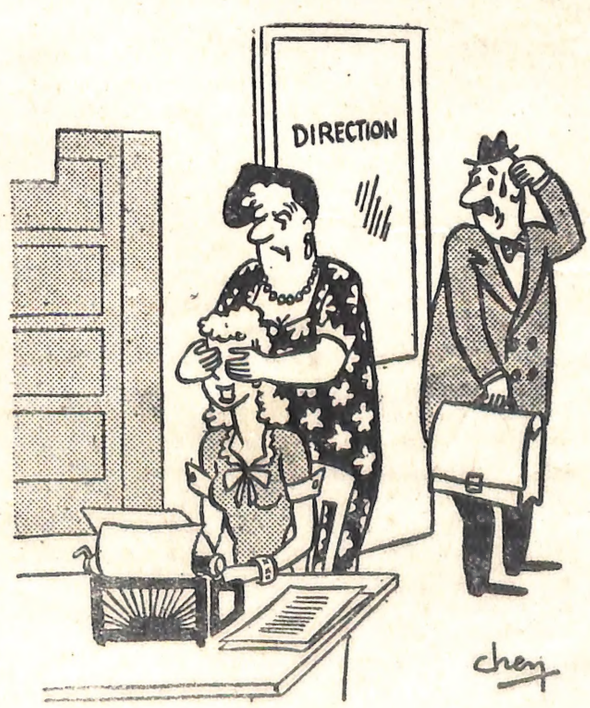

— Bildim, bildim... Benim kibar, sevimli, cömert patronum!..

— Fransız —

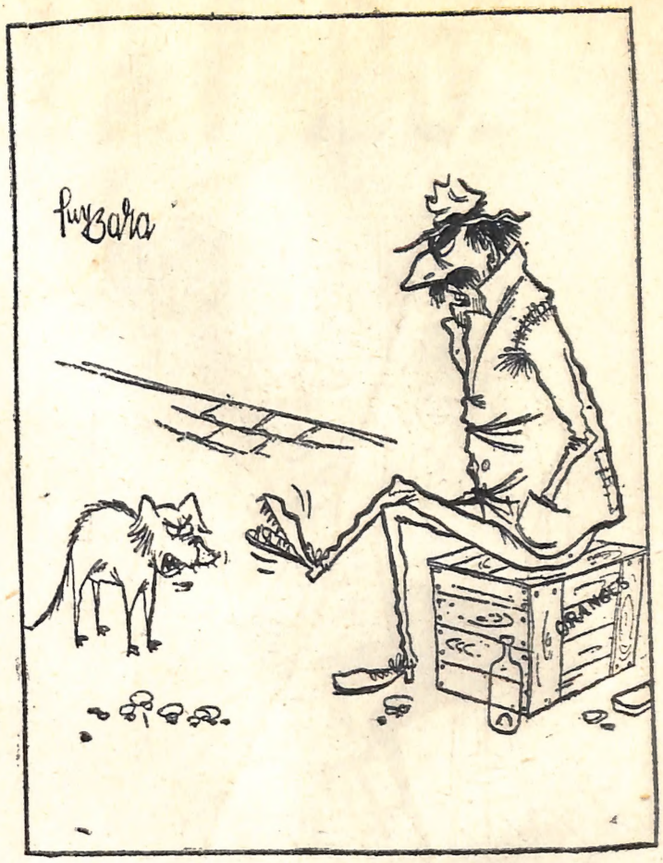

YAZISIZ!..

— Fransız —

DÜNYA KARİKATÜRLERİ

— Sakalınız sayesinde âdeta canlı gibi oldu!..

— Fransız —

Uçtu, uçtu!..

— Fransız —

YAZISIZI..

— Fransız —

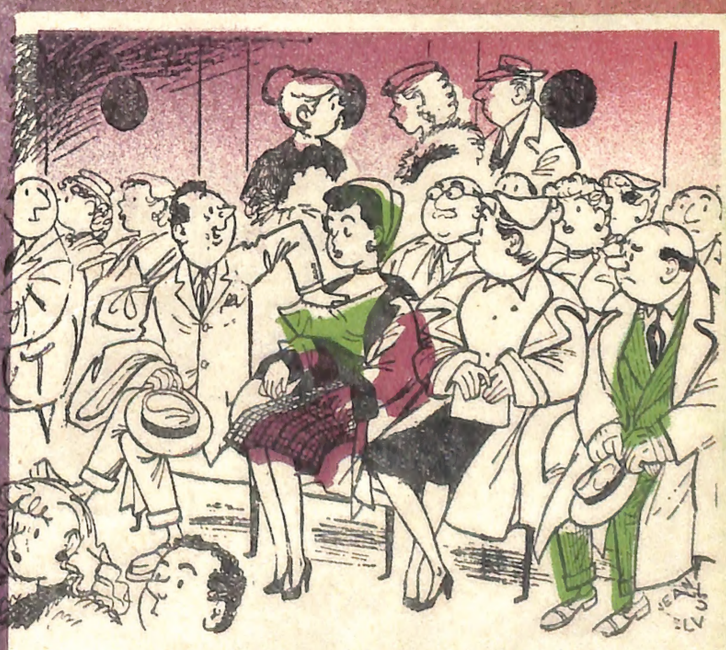

— Eyvah, yüzüğüm düştü!..

— Fransız —

Perdede büyük muvaffakiyetler kazanan Lâle Oraloğlu bu sene: Leylâklar altında, 6 Ölü var, Nilgün filimlerinde oynuyor

Lâle Oraloğlu

PURO İÇİN NE DİYOR...

"PURO, fevkalâde bir Tuvalet Sabunu olmakla beraber, aynı zamanda, terkibinde krem hassaları bulunan müessir ve pratik bir güzellik müstahzarıdır. Cildinizi korumak, genç ve güzel kalmak için PUROdan şaşmayınız.

1 PURO, cilt üzerindeki siyah benek ve güzelliği bozan sivilcelerin teşekkülüne mani olur

2 PURO, cildin derinliklerine kadar nüfuz ederek yabancı ve zararlı maddeleri temizler

3 PURO, cildin gizli kalan güzelliğini ve cazibesini meydana çıkarır

BOL KÖPÜKLÜ
NEFİS KOKULU

PURO Güzellik Metodunu bugünden itibaren siz de tatbik ediniz.

PURO

TUVALET SABUNU 100 DE 100 SAFTIR

İfşai 4-20

REKLÂM TİCARET

DERMOJEN

T.C.
ZİRAAT BANKASI

Tasarruf hesapları 1954 ikramiye mikterı

1.500.000 Liradır

Bu zengin plânda

Evler, apartman daireleri, traktörler ve ayrıca dolgun para ikramiyeleri bulunmaktadır. İştirak şartlarını öğrenmek için 460 Şube ve Ajansımız emrinize âmâdedir.

İstanbul Baharında

İtalyan Çiçekleri

Basın Balosuna gelen en meşhur İtalyan sinema yıldızlarının, Boğazda ve Adalarda çekilmiş ve güzel fotoğrafları:

AYDABİR

Mecmuasının 1 Mayıs sayısında sizleri hayran edecektir!

Şimdiden sipariş ediniz

Akbaba
siyasi mizah gazetesi

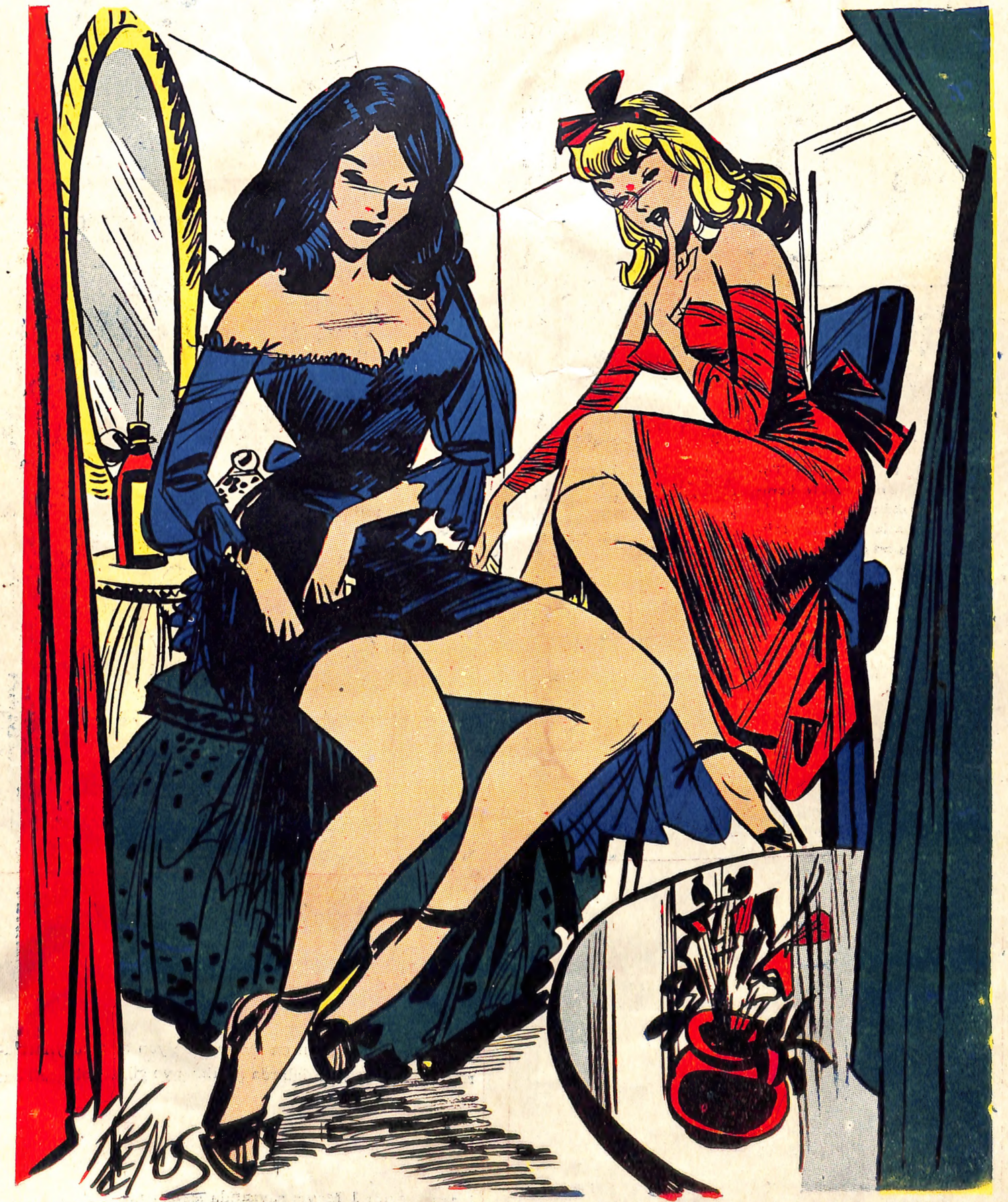

— Nişanlın seçimi kaybederse ne yapacaksın?
— Başkasını seçeceğim!